

DE BACTERIEFLUISTERAAR

Sanne Kreuze

INHOUD

Flo	9
De encyclopedie der Angsten	19
Heloïse.....	29
De Actinotherapeuten	33
Gewelddadige overvallers.....	37
Dreyfuss	43
Heloïse aan het kruis	59
De Spirocheet als profeet.....	63
De stalen buis is Jezus' hand.....	67
De verkeerde Bas	73
Het cordon sanitaire.....	77
De bacteriële infectie.....	85
De veelluiktherapeuten.....	93
Hans.....	97
Onhandige cadeautjes.....	101
Ansbeth	107
Dreyfuss is boos	111
Jan-Willem	115
In de val.....	121
Het huis van Bewaring.....	131
Bartonella, de redder in nood.....	147
Nu is iedereen bang voor mij.....	157
Aafke, de schimmelfluisteraar	165
Het terminale Spirocheetje.....	173

De Tired man, de Boeddha en de eieren	181
De Reinier Engelmanstraat	187
Verenigd	191
Jezus is een Spirocheet	195
Kweekvijvers bij maanlicht	201
De Lactobacillus reuteri, de leugen en de vader	211
De uitweg	215
De terminale burens	221
De opgewekte vriendin van mijn vader	225
De Salige Spirocheet	231
De deal voor de baby	239
De steriele engel	247
Het paarse tapijt	257
De amechtige man en de heilige hermandad	263
Lovah Renesmee	273

Proloog

FLO

Terwijl de vlammen uit mijn moeder slaan en ze mij met haar drakenkracht ter wereld brengt, ben ik slechts een paar uur oud als zij het leven laat. Een ferme stoet Haemophilus influenza baren met mijn moeder mee en zorgen voor een kraamvrouwenkoorts die mijn moeder fataal wordt.

Mensen zeggen altijd dat ik haar nooit gekend heb. Maar ik ken haar eigenlijk zo goed, zo goed als dat niemand haar ooit gekend heeft.

Ik kijk naar de door mijn vader verstopte foto's. Ik kijk boos naar de camera die mijn kindermisje op me richt. Mijn oortje rood omdat ze me daar altijd in kneep.

Ik pak de foto op en bekijk mijn kindergezicht eens heel goed. De randjes van de foto zijn licht beschadigd. Ik schrik van mijn eigen boze kinderblik. Herinneringen komen terug van mijn gevoelens voor mijn kindermisje.

Nog een foto gemaakt door het kindermisje. Ik sta erop met mijn vader. We wendden ons van elkaar af. Ongetwijfeld dacht mijn vader aan snelle snackseks met een van zijn vele vrouwen.

Nog meer foto's. Foto's van voor mijn tijd. Ik zie mijn moeder met een uitdrukking die een stilstaand hart zou kunnen reanimeren. De man die naast haar staat is mijn vader in een totaal ander

leven. Een arm om haar heen, een flesje bier in zijn hand, achter de barbecue. Zijn brede lach die ik alleen van foto's ken. Mijn naam is Flo, ik ben bacteriefluisteraar. Eigenlijk heet ik Floortje, maar dat is zo'n kinderachtige naam. Mijn kindermisje en mijn vader waren de enige die mij Floortje noemden.

Ik heb mijn kindermisje belaagd met de Babesia bovis en ik doodde haar Bifidobacteriën en nog vele andere protectionele bacteriën. Die namen zeggen je waarschijnlijk niets. Maar voor mij zijn het mijn ouders. Mijn echte ouders, die me liefdevol grootbrachten en tot op de dag van vandaag mijn onafscheidelijke gezelschap zijn.

Zij noemden mij wél Flo.

Toen de bacteriën op mijn kindermisje de overhand kregen raakte ze te verzwakt om voor me te kunnen zorgen. Toen is ze niet meer gekomen. Bacteriefluisteraar is soms voor God spelen.

Had ik een levende moeder gehad, dan was dat vermaledijde kindermisje er nooit geweest. Dan had ik nooit de innerlijke noodzaak gevoeld om bacteriefluisteraar te worden. Maar ik had geen levende moeder en dus maakte ik andere beslissingen. Ik heb het maar liefst dertien jaar met mijn vader uitgehouden, toen liep ik van huis weg om nooit meer terug te keren.

Toch hadden mijn vader en ik ook een gezamenlijke interesse. Dat wist hij niet, maar daardoor had hij wel nut voor me. Doordat mijn vader microbioloog was en hij alleen maar geïnteresseerd was in micro-organismen, is hij bacteriën gaan kweken in onze tuin, in speciale kweekvijvers. Zo had je de Lactobacillus vijver, de Bifidobacterievijver, de vijver met bacteriofagen, de vijver met virussen, de koortsvijver enz. Toch komt het niet door hem, dat ik bacteriefluisteraar ben geworden. Sterker nog, hij wist het niet eens.

Ik was vijf jaar oud en lag in mijn bedje. Ik kon niet slapen. Ik dacht aan de moeders op het schoolplein waar de kinderen uit mijn klas naar toe renden als de school uit ging. Ik strompelde altijd op mijn norske kindermeisje af. Plotseling hoorde ik een zilverachtige stem.

"Floortje... Flo... kijk eens goed... luister eens goed... voel ze maar".

En opeens werd ik me allemaal beestjes gewaar. Ik zag ze oplichten. Sommigen rood, anderen blauw, violet, geel... Sommigen zaten als trosjes aan elkaar, anderen hadden hele lange poten waarop ze zich voortbewogen. Ik hoorde hun fluisterende stemmen, allemaal zilverachtig op een andere manier. Ik voelde ze door en op mijn hele lichaam dansen. Het was een enorme infrastructuur, een drukte van belang in en op mij en allen lachten mij bemoedigend toe. Weldra stopte de stoet en gezamenlijk begonnen zij 'De kop van de kat is jarig' te zingen. Gedirigeerd door een spiraalvormig wezen.

"Wie ben je?" vroeg ik de zilverachtige stem.

De spiraalvormige dirigent keek op.

"Ik ben het" klonk het zijdezacht. "Ik ben het, de Spirocheet, ik en alle andere Spirocheten helpen jou, met ons ben je beter af dan met tien moeders."

En daar kwamen opeens honderden andere spiraalvormige wezentjes overal vandaan in allerlei kleuren en maakten de mooiste dans die ik ooit gezien had.

Na een paar weken elke avond naar dit spektakel te hebben gekeken, maande de dirigent me naar mijn vaders kweekvijvers te gaan.

Het was diep in de nacht, met mijn blote voeten op het koude zeil trippelde ik naar de deur. Toen ik de deur opendeed hoorde ik gehijg van mijn vader en kreten van een vrouw uit zijn slaapkamer komen. Ik schrok ervan. Toen ik langsliep rook het naar

dat ene hoekje in het olifantenverblijf in Artis. Maar de dirigent zei dat ik me er niks van aan moest trekken.

Bibberend liep ik door, de krakende trap af, door de gang, door de huiskamer en met mijn kleine vingertjes draaide ik de sleutel om die in het slot van de tuindeur zat.

De kweekvijvers gaven licht. De dirigent sprong uit mijn lichaam en ging voor de kweekvijvers staan. Alle micro-organismen die in de kweekvijvers woonden kwamen uit het water en begonnen hun lied aan te heffen.

“Goedenavond Speelman

Mijn moeder (zo fijn om te doen alsof ik een moeder had) laat vragen of je 't avond spelen kan.

Voor de kleine poppedeine

En de grote bimbam.”

In de nacht, als mijn vader op dinsdag ging bridgen, of als mijn vader seks had met een van zijn vele vrouwen, ging ik naar mijn vaders kweekvijvers in onze tuin.

Daar ontdekte ik nog veel meer vrienden. Ze zongen iedere keer weer andere kinderliedjes voor me. Het duurde niet lang of ik kende al die kinderliedjes uit mijn hoofd.

Later toen ik naar school ging hebben de bacteriën mij leren lezen en rekenen.

“Ik ga je nog moeilijker werk geven Flo” had juf Marloes gezegd.

En ze gaf me een opgaveblaadje voor groep 4, terwijl ik nog maar in groep 2 zat. De bacteriën legden mij de moeilijke sommen uit zodat ik in een mum van tijd alle opgaven af had. Mijn bacteriën en ik smeekten na tien minuten om nog moeilijker sommen bij juf Marloes. De dirigent keek me vol trots aan.

“Nee, dat kan niet!!!! Je bent echt een wonderkind!!! riep juf Marloes verrukt.

Mijn vader moest op school met de juf komen praten. Met veel gemopper ('je zal wel weer wat hebben uitgevreten') scheurde hij zich los uit zijn werk en schoof aan, aan de grote tafel van mijn juf.

"Meneer Benders, het is niet de vraag of uw kind hoogbegaafd is, maar hoe hoogbegaafd. Wij denken dat zij zeer hoogbegaafd is. Kijkt u hier maar eens naar haar Citoscore."

Ik heb het de Haemophilus influenza nooit kwalijk genomen dat ze mijn moeder van me weggenomen hebben. Ze deden gewoon hun werk.

Allereerst wil ik een groot misverstand uit de weg ruimen. Mensen geloven in goede bacteriën, die je zouden beschermen tegen ziektes en goed zijn voor je immuunsysteem en mensen geloven in slechte bacteriën, die je lichaamscellen zouden aanvallen en voor bacteriële infecties zouden kunnen zorgen waar je net zo vreselijk aan dood kan gaan als dat mijn moeder deed. Of ziek van worden, zoals mijn kindermisje.

Maar de zaken liggen echt anders. De zogenaamde slechteriken gedragen zich alleen maar slecht bij gebrek aan een diversiteit van andere bacteriën die ze een beetje in toom houden. Stel je voor zeg: je zegt toch ook niet dat konijntjes goed zijn en roofvogels slecht? Toch was er voor mij een echte slechterik onder de bacteriën.

De *Lactobacillus reuteri*.

Op mijn dertiende ben ik bij mijn vader weggegaan. Ik had het toen echt wel met hem gehad. Hij bemoeide zich eigenlijk helemaal niet meer met me, zijn liefde ging naar de micro-organismen en verder maakte hij hele erge ruzie met zijn vrouwen, of hij had seks met ze.

Ik beloofde de bacteriën in de kweekvijvers wekelijks langs te komen als hij ging bridgen op dinsdagavond en ik zegde het huis vaarwel. Ik ging een huis kraken, waar ik tot mijn zevenentwintigste ben blijven wonen. Maar vanaf mijn achttiende huurde ik het. Ik was eindelijk zonder bemoeienis van andere mensen. Ik vond het heerlijk. Er waren maar twee dingen waar ik helemaal in opging: bacteriën en schilderen.

In mijn keuken ging ik zelf ook bacteriën kweken en ik ontwikkelde prebiotische cup cakes. Dat is lekker eten voor de bacteriën in mijn darmen. Een van de dingen die ik schilderde, waren bacteriën. In het schilderen had ik het vage vermoeden dat ik een soort voodoo had ontwikkeld. Geen echte voodoo, maar het schilderen zelf was al een communicatie tussen mij en de bacteriën. Ook als dat bacteriën van anderen waren.

Ik ontkwam er natuurlijk niet aan om af en toe mensen te zien. De postbode bijvoorbeeld. Als er dan weer een postbode kwam die het waagde om naar me te zwaaien, als ik hem of haar per ongeluk had gezien, dan schilderde ik een afbeelding waarin hem of haar iets vreselijks overkwam en dat diegene nooit meer zou terugkomen. Een overname aan ontstekingsopwekkende bacteriën bijvoorbeeld. En warempel... daarna kwam er stevast een andere postbode. Helaas gold dat niet voor mensen met een grote hoeveelheid van de *Lactobacillus reuteri*. Zo ging het ook met de winkelbedienden van de avondwinkel. Waagde het iemand om 'klantvriendelijk' en 'voorkomend' tegen mij te doen, dan ging ik een goed gesprek aan met zijn/haar bacteriën en had diegene niet al teveel van de *Lactobacillus reuteri*, dan was het snel afgelopen. Ik heb nooit begrepen hoe het kan dat die vreselijke *Lactobacillus reuteri* kon voorkomen dat ik van ze af zou komen, maar het was de zoveelste reden om die bacteriesoort te haten.

Mijn huisje was klein en ik had ook nog een schaduwwijk piepklein patio'tje. Toch was het precies groot genoeg voor mij en de

kweekbakken voor de bacteriën. We leefden daar 14 jaar lang in volstrekte harmonie. Ik was gelukkig. Totdat ik merkte dat de diversiteit van mijn microbioom afnam, waardoor de Spirocheet minder gevoed werd en daardoor mijn telepathische kracht verzwakte.

Totdat ik me genoodzaakt voelde om met mensen te intervensiëren om mijn microbioom diverser te maken. Toen ging het grondig mis.

In die tijd was er een bacteriesoort die ik volledig miste: de al eerdergenoemde *Lactobacillus reuteri*. Hoeveel ik ook van bacteriën in het algemeen hield, de *Lactobacillus reuteri* in het bijzonder verachtte ik diep. Mijn vader kweekte ze.

Hij had er zelfs een aparte vijver voor. Ik koesterde een diepe angst voor mensen met de *Lactobacillus reuteri*, ik koesterde dus een diepe angst voor iedereen, op een enkeling na. Ik was bang dat de gevreesde *Lactobacillus reuteri* op mij zou overspringen. Iets wat heel snel gebeurt. Het is een bacterie die de cellen aanzet tot het maken van oxytocine.

Het knuffelhormoon zeg maar. Je gaat intens verlangen naar lichamelijk contact met andere mensen. Als ik iets niet wilde is het mij slaaf laten maken van andere mensen.

In de micro-organisme wereld heet dat een mutualistische relatie of een biofilm danwel multi-organistisch. In de mensenwereld heet dat symbiose.

Walgelijk.

Ik was de enige die doorhad dat je de *Lactobacillus reuteri* met alles in je moest uitroeien. Stel je voor dat ik me was gaan hechten aan mijn kindermisje? Dan had ik een groot probleem gehad. Bovendien, waarvoor zou je nog naar mensen gaan verlangen als je het heel gezellig hebt met je bacteriën? Waarom zou je je gek laten maken door dat verlangen? Ik wist altijd wel wat protozoa of bacteriofagen te vinden. Protozoa zijn micro-organismen die